

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.*

Γενικῶς υποτίθεται ὅτι τὰ ἐπιστημονικὰ συνέδρια συγκροτοῦνται πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ κόσμου διὰ νέων ἀνακαλύψεων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐρεῦνης. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα. Πάν ὅ,τι σχεδὸν ἔχουσι νὰ εἰπωσὶν ἢ ν' ἀνακοινώσονται οἱ σοφοὶ εἶναι γνωστὸν τοῖς συναδέλφοις αὐτῶν διὰ προτέρων δημοσιεύσεων. πρᾶγματι δὲ μόνον τὸ δημόσιον ἐν γένει εἶναι ἐκεῖνο, εἰς ὃ παρέχουσι διὰ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν τὰ συνέδρια πληροφορίας περὶ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις κλάδοις τῆς ἐπιστήμης γενομένων ἀνακαλύψεων. Τοῦτο ὑπ' ὄψει ἔχων θὰ περιορισθῶ κατὰ τὴν ἐκθεσὶν τῶν ἀνακοινώσεων, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ ἐν Γενεύῃ Δεκάτῳ Συνεδρίῳ τῶν Ἀσιανολόγων, εἰς τοιαῦτα θέματα, οἷα θὰ ἐκίνοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Ἀπὸ τοῦ σημαντικοῦ ἀρχόμενος τμήματος θ' ἀναφέρω πρῶτον τὴν ἐκθεσὶν τῆς κ. Λιοῦις περὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀνακαλύψεως δύο συριακῶν συλλογῶν Γραφῶν, γενομένης ἐπὶ τοῦ ὅρουσ Σινᾶ τῷ 1892. Ἐν νεωτέρῳ συνέδριῳ ἡ αὐτὴ ἐπιχειρηματικὴ κυρία ἐπαρουσίασε φωτογραφήματα τῶν συριακῶν χειρογράφων ἀμφοτέρω δὲ ἡ τε ἐκθεσὶς καὶ τὰ φωτογραφήματα ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου.

Ὁ καθηγητὴς Μαργολιούθ ὤμιλησε περὶ συλλογῆς ἐπιστολῶν, εὐρισκομένων ἐν τῇ Βοδλεϊανῇ Βιβλιοθήκῃ, ὧν ἓναι μὲν ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ περιπέστου Ἱμπν-άλ-Ἀθίρ, ἄλλαι δὲ ἀπὸ διαφόρων ἡγεμόνων καὶ ἰδία ἀπὸ τοῦ Μπᾶδρ-ἐδ-διν, σχετιζόμεναι πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Βαγδάτης μεταξὺ τῶν ἐτῶν 621—27 ἀπὸ τῆς ἐγείρας. Οἱ διάφοροι κλάδοι τοῦ τμήματος τούτου ἐξεπροσωποῦντο καλῶς. Ὁ καθηγητὴς Χάουπτ ὤμιλησε περὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ παραδείσου, ζητήματος διεγείραντος ζῶηράν συζήτησιν, ἐνῶ ὁ κ. Γκρύνερτ παρέσχε ἐνδιαφέρουσαν ἀφήγησιν τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ κ. Ἐδουάρδου Γκλάζερ ἀνα τὴν νότιον Ἀραβίαν. Οὗτος ἀπέκομισε 252 χειρόγραφα, ἐξ ὧν 14 χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ Δ' καὶ ΣΤ' αἰῶνος ἀπὸ τῆς ἐγείρας, ὄντα ἰδιαζόντως διδακτικὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὀλίγον γνωστὸν ὄμιλον τῶν Σεϊδετῶν. Ἐπίσης πολύτιμος ἦτο ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ καθηγητοῦ Γκολδτσίερ περὶ τῆς ἀρχικῆς ἱστορίας τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως. Ὁ σοφὸς οὗτος οὐγγρὸς καθηγητὴς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ποίησις τῶν Ἀράβων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τῶν ἕμων τῶν μάγων, ἡ πρώτη ὑποχρέωσις τῶν ὁποίων ὑπῆρξε νὰ βλάψῃ τοὺς ἔχθρους τῆς φυλῆς διὰ μαγικῶν ἐκφράσεων, συνδεδεμένων ὑπὸ στίχων. Οἱ στίχοι οὗτοι εἶχον τὸν τύπον τῶν Σαγά, παραδείγματα δὲ τοιοῦτου εἶδους ἀπατῶσι καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Βαλαάμ. Κατὰ τὴν πάροδον τῶν χρόνων οἱ μαγικοὶ οὗτοι τύποι παρήγαγον τὴν σατυρικὴν ποίησιν, ἡ ἀπαγγελία δὲ τῶν σχετικῶν ποιημάτων

*) Καταχωρισθὲν ἐν τῷ Λονδινεῖο Χρόνῳ ὑπὸ ἀνταποκριτοῦ τινος ἐν Γενεύῃ, ὧν δὲ ἐν μεταφράσει δημοσιευόμενον χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν.

τῶν συνωδεύετο ὑπὸ ἐξωτερικῶν ἀσκήσεων. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ καθηγητὴς λέγει περὶ ἀραβικῆς ποιήσεως ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ παραπλησίον γεγονότος παρὰ τοῖς ἐν τῇ Κεντρῷ Ἀσίᾳ νομάσιν, ὅπου οἱ Βαξί διεδραμάτιζον ἀρχικῶς πρόσωπον μάγων, ποιητῶν καὶ ἰατρῶν, ἐν δὲ τοῖς παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει τύποις δύναται ν' ἀνακαλυφθῶσι τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς τουρκικῆς ποιήσεως.

Ποιησάμενος ἦδη μνεῖαν τῆς δημόδου τουρκικῆς ποιήσεως, θὰ μνημονεύσω ἦδη τῆς μάλιστα ἐνδιαφερόουσας, δυνάμεθα εἰπεῖν, τῶν ἐν τῇ συνεδρίᾳ γενομένων ἀνακοινώσεων, τούτέστι τῆς τοῦ ἐκ Πετρούπολεως διδάκτορος Γ. Ραδλῶφ πραγματείας περὶ τουρκικῶν ἐπιγραφῶν εἰρεθειῶν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Ὀρχωνος, ἐν Μογγολίᾳ. Πιθανὸν νὰ μὴ ἦναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν εἶδος σημείων ἢ χαρακτήρων ἐν ἐπιγραφαῖς ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Γεννδεῖ καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Σιβηρίας, καθ' ὧν οὐδὲν ἠδυνήθη ὀλόκληρος ἡ μεγαλοφυΐα τῶν σοφῶν. Ἐτύχως εἰς τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν ἐπεφυλάχθη ἡ τοῦ μυστηρίου ἀποκάλυψις. Ἐπιστημονικαὶ ἐκδρομαί, γενομένης ἐκ μέρους τῆς σοφῆς Φιλλανδικῆς Ἑταιρίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρούπολεως, ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπιγραφαὶ διαφόρων εἰδῶν. Καὶ ἄλλαι μὲν αὐτῶν εἶναι προϊστορικαί, ἄλλαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Τουρκιῶν καὶ ἄλλαι πάλιν εἶναι εἴτε Οὐιγουρικαὶ ἢ Σινομογγολικαί. Ἐπιτυχῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀνακάλυψις διγλώσσου μνημείου, φέροντος σινικὴν ἐπιγραφὴν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ γραμμῆς τῶν αἰνιγματικῶν τούτων σημείων. Ὁ ἐκ Κοπεγχάγης καθηγητὴς Τόμσον ἦτο ὁ ἀνακαλύψας ὅτι τὰ σημεία ταῦτα ἠρμήνευον τουρκικὴν διάλεκτον, μεταγενέστεραι δὲ ἐρευναι, διεξαχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Ραδλῶφ κατέδειξαν ὅτι ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τουρκικὰ γλωσσολογικὰ μνημεῖα ἀπὸ τοῦ Ζ' καὶ Η' αἰῶνος, ἀναφέροντα τοῦρκον ἡγεμόνα, ὀνόματι Κούλ-Τεγίν καὶ τουρκικὰ φύλα, ζήσαντα αὐτόθι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις, ἐνῶ μέχρι τῆς σήμερον δὲν εἶχομεν ἱστορικὴν μαρτυρίαν ἐμφανίσεως τοῦ τουρκικοῦ φύλου προγενεστέρας τοῦ ΙΒ' καὶ ΙΓ' αἰῶνος. Ἀναμφιδόλως ἡ ἀνακάλυψις αὕτη θὰ προκαλέσῃ τελείαν μεταβολὴν ἐν ταῖς περὶ τῆς τουρκικῆς φυλῆς ἡμετέραις γνώσεσιν.

Ἦδη μεταβαίνομεν εἰς τοὺς Σίνας καὶ Μογγόλους οἵτινες ἦσαν συνειλεγμένοι ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ Ἄπω Ἀνατολή ἐν τῷ πέμπτῳ τμήματι τοῦ συνεδρίου, ὅπου ὅμως ὀλίγιστα ἐνδιαφέρουσαι ἀνεγνώσθησαν πραγματεῖαι, ἐξαιρέσει ἴσως τῆς πραγματείας τοῦ κ. Γουάδδελα περὶ τῶν ἐλατηρίων τοῦ μυστηριώδους δρόμου ἐν Θιβητίᾳ ὡς καὶ ἄλλων ἀνακοινώσεων γενομένων ὑπὸ τῶν Κορδιῆ καὶ Χούτ, ἐνῶ ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Σλέγκελ γενομένη διάλεξις περὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν γυναικῶν ἐν Σινικῇ εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας μείας. Ἡ διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ ἐχαρακτηρίζετο ὑπὸ εὐφυΐας καὶ εὐτραπέλου πνεύματος ὡς καὶ ὑπὸ βαθείας γνώσεως. Ἡ τῆς Σινικῆς γυνῆ, εἶπεν, ἠδύνατο νὰ καταστῇ περιόδος διὰ τῶν ἀτομικῶν αὐτῆς πλεονεκτημάτων. Ἡ τῆς μεσαιας τάξεως γυνῆ ἔζη ὑπὸ τινος ἐπόψεως ὑψ' οὗς ὅρους καὶ ἐν Εὐρώπῃ, ἡ δὲ ἀρχὴ, ἀψ' ἧς ἠδύνατο πλεῖονα νὰ ὑποστῇ, ἦτο ἡ πενθερὰ αὐτῆς· ἀπαξ ὅμως καταστᾶσα

μήτηρ ἀππλάσσετε καὶ τῆς ἀνδρυχίας ταύτης. Περιττόν γὰ εἰπόμεν ὅτι τὴν διάλεξιν ταύτην ἠκροάσθησαν καὶ πλείσται ὄσαι κυρίαί.

Τὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀφρικῆς τμήμα ἐν γένει ἐπεδείκνυτο πολλὴν τὴν ζωηρότητα. Ὁ κ. Μόργαν, ὅστις προΐσταται τῆς πρὸς διερευνῆσιν τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων ἐπιτροπῆς, παρέσχε πλήρη καὶ λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ μέχρι τοῦ νῦν διεξαχθεισῶν ἀνασκαφῶν, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῶν ἐν Δασούρ τῆ συμπράξει τοῦ κ. Τεκνιὲ γενομένων. Εἶτα ὠμίλησε περὶ τῶν ἔργων, ἅτινα ἐξετελέσθησαν ἐν Ὀμβῶ (τανῦν Κοῦμ-Ὀμποῦ) πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ πτολεμαϊκοῦ ναοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσείου καὶ τῶν περὶ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ γενομένων δημοσιεύσεων. Ὁ κ. Μόργαν προσήνεγκε ταύτοχρόνως εἰς τὸ συνέδριον τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Καταλόγου τῶν μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν τῆς Αἰγύπτου».

Ἐτερον ἐνδιαφέρον θέμα ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀπετέλεσεν ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Ἰουλίου Νικολὰ περὶ τῶν παπύρων τῆς Γενεύης. Οἱ πάπυροι οὗτοι προέρχονται ἐκ Φαγιούμ καὶ ἀνάγονται εἰς διαφόρους περιόδους τῆς ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου. Οἱ πλείονες ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀντωνίων, ἡ δὲ συλλογὴν κέκτηται ἐν γένει ὑψίστην σπουδαιότητα διὰ τὰς πληροφορίας, ἃς παρέχουσι, πρὸς διάγνωσιν τῆς διοικήσεως καὶ τῶν θεσμῶν τῆς Αἰγύπτου, ὡς καὶ περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς χώρας. Ἡ τελευταία αὕτη πραγματεία ἀνεγνώσθη οὐχὶ ἐν τῷ τμήματι τῆς Αἰγύπτου ἀλλ' ἐν τῷ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἔνθα ἡ συνάφεια τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ ἀσιατικοῦ κόσμου δεόντως διεφωτίσθη. Οὕτως ἠκροάσθημεν πραγματείας ὑπὸ τοῦ κ. Ρενάκ περὶ λελησμονημένου λαοῦ, τούτεστι τῶν Μαρτινῶν, ὧν μνησιν ποιῶνται οἱ Ἕλληνας γεωγράφοι ἐν χώρᾳ, καθ' ὁλοκληρίαν διαφόρῳ τῶν θέσεων, ἃς κατέχουσιν. Ὁ κ. Περρῶ ὠμίλησε περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ταφῆς καὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν παρὰ τοῖς λαοῖς τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἐνῶ οἱ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἦρωες ἔκαιοντο, ὡς πάντες γινώσκουμεν, οἱ ἐν Μυκῆναις ἀνακαλυφθέντες τάφοι δεικνύουσιν ὅτι προηγουμένως καύσις νεκρῶν δὲν ὑψίστατο, ὅτι δὲ ἐθάπτοντο οἱ νεκροί. Ἡ ἀπὸ τῆς ταφῆς εἰς τὴν καὶνὴν μετάδοσις ἠρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Περρῶ ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰς μεταβολὰς αἰτίνες ἐγένοντο ἐν τῷ θρησκευτικῷ βίῳ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ πρότερον μὲν ἐπεκράτει ἡ πεποιθῆσις ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἐξικολούθει βίῳ τὸν συνήθη βίον, ὃν τρόπον δηλ. καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ τίθενται ἐν τῷ τάφῳ ἡ ἐνδυμασία καὶ τὰ ὄπλα τοῦ ἀποθανόντος ὡς καὶ αὐτὴ ἐτι ἢ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἀπαιτουμένη τροφή. Ἐν μεταγενεστέρα ὁμοῦ ἐποχῇ ἡ πείρα θὰ κατέδειξεν ὅτι τὸ σῶμα ἐδήλητο παρὰ πᾶσαν τὴν καταβαλλομένην φροντίδα. Ἐπιτεινομένης δὲ ὁλονὲν τῆς ἰδέας ὅτι αἱ σκιαί νεκρῶν τῶν ἀθροίζονται ἐν τῷ Ἄδῃ, πρὸς ἐπίσπευσιν τοῦ πλήρους χωρισμοῦ τῆς σκιάς ἀπὸ τοῦ σώματος τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔκαιετο, μολονότι ἀμφότεροι αἱ μέθοδοι ὑψίσταντο ταύτοχρόνως, τῆς καύσεως οὐδὲς ἐν ἀρχῇ ἐν συγχρότῳ χρεῖσαι παρὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ τοῖς ἀρχηγοῖς.

Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὰς ἀρναϊκὰς γλώσσας, λεπτομέρειαι τῆς σανσκριτικῆς φιλολο-

γίας καὶ τῆς γραμματικῆς ἐπισχόλησαν τὸ πλείστον τὴν προσοχὴν τῶν πολλῶν μελῶν τοῦ τμήματος τούτου. Ὁ κ. Μπαουναγκρίη ἐποιήσατο ἀνακοινώσεις περὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου, περὶ τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν τῆς Ἰνδικῆς καὶ λοιπῶν. Ὁ δὲρ Ραῦμόνδος Γουέστ ὑπέβαλε τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις διωρίσθη πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Κάμα, ἀναγομένης εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ζένδας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βομβάνης. Τὸν περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ τμήματος λόγον περαίνω διὰ τῆς μνησῆς τῆς πραγματείας τοῦ Ἀγγέλου Δεγουβεραντὴ «περὶ τῆς Ἰνδικῆς ἀρχῆς τοῦ Ἐωσφόρου τοῦ Δάντου». Ὁ εὐφυὴς ἰταλὸς σοφὸς ἐπειράθη ν' ἀποδείξῃ ὅτι πολλὰ ὑπῆρχον σημεῖα καταφανοῦς ὁμοιότητος τῆς «Θείας Κωμῆδίας» τοῦ Δάντου καὶ περὶ Ἐωσφόρου Ἰνδικοῦ μυθώματος. Ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἐκδοχαῖς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ εὐρίσκοντο ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλληλα, καθόσον ἡ πάλιν τῶν δύο τούτων ἀρχῶν ἀπετέλει τὴν βᾶσιν πολλῶν ἄλλων θρησκειῶν.

Μετὰ τὰς τελειωτικὰς συνεδρίας τῶν διαφόρων τμημάτων ἀπεφασίσθη ἵνα τὸ προσεχὲς Συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων (ἢ ὀρθότερον τῶν Ἀνατολιολόγων) συγκροτηθῇ ἐν Παρισίοις τῷ 1897. Ἡ δευτέρα πόλις, ἀφ' ἧς εἶχε γείνει πρόσκλησις πρὸς συγκροτήσιν αὐτοῦ ἦτο ἡ Νέα Ὑόρκη.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μεταξὺ τῶν ἀνακοινώσεων, αἵτινες ἐγένοντο τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12|24 Σεπτεμβρίου ε. ε., ἐνδιαφέρονται τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἶνε ἡ τῶν κ. H. Faye, ὑπὸ τὸν τίτλον: Γεωδαισιὰ καὶ αἱ πρὸς τὴν Γεωλογίαν σχέσεις αὐτῆς, τὸ ὑπόμνημα τοῦ κ. Camille Flammarion, παρουσιασθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. H. Faye καὶ τίτλον φέρον: Ἡ περιστροφὴ τῶν ἡλιακῶν κηλίδων, καὶ τὸ τοῦ κ. Raoul Pictet, γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Νεολόγου» καὶ τοῖς ἡμετέροις ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ἀκροαταῖς κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γενομένας ὑφ' ἡμῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διαλέξεις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπόμνημα, ἀναγνώσθην ὁλόκληρον κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας, ἔφερε τὸν τίτλον: Πειραματικαὶ ἐρευναι ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ταπεινῶν θερμοκρασιῶν ἐπὶ τῶν φαινομένων τοῦ φωσφορισμοῦ.

Περὶ ἐκάστης τῶν ἀνακοινώσεων καὶ ὑπομνημάτων τούτων θέλομεν ἀναγράψαι ἐν γενικαῖς γραμματαῖς καὶ ἐντὸς τῶν παρεχομένων ἡμῖν ἐν ταῖς ἡμετέροις στήλαις ὀρίων τὰ δέοντα, διότι καὶ αἱ τρεῖς αὗται ἀνακοινώσεις στενῶς συνδέονται πρὸς τὰ θέματα, ἅτινα πολλὰκις ἤδη ἀπὸ τριετίας ἐν τε τῷ «Νεολόγῳ» καὶ τῇ «Ἐβδομαδιαίᾳ αὐτοῦ Ἐπιθεωρήσει» ἐθίξαμεν.